

✧ MAURICE LEBLANC ✧

Arsène Lupin

a Tajomstvo
krištáľovej zátky

MAURICE LEBLANC

Arsène Lupin

a Tajomstvo
krištáľovej zátky

Preložil ŠTEFAN POVCHANIČ

Ilustroval JÁN KURINEC

IKAR

Maurice Leblanc
LE BOUCHON DE CRISTAL

Text Copyright © Archipoche, Paris, 2011

Translation © 2025 by Štefan Povchanič

Cover images © 2025 by JuraJ Vačko

Illustrations © 2025 by Ján Kurinec.

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0278-4

OBSAH

7	Zatknutie
29	Ak z deviatich odrátame osem, zostane jeden
47	Súkromný život Alexisa Daubrecqa
67	Nezvyčajný vodca nepriateľskej bandy
85	Na zozname ich bolo dvadsaťsedem
111	Trest smrti
135	Napoleonov profil
155	Veža dvoch milencov
175	V temnotách
197	Extra-dry
213	Lotrinský kríž
235	Pódium s gilotínou
253	Posledná bitka
275	Epilóg

Zatknutie

Obe bárky sa kolísali v tieni stromov, uchytené k malému mólu, ktoré vytrčalo zo záhrady. Brehy jazera zahaľovala hustá hmla, ktorou len sem-tam preblesklo svetlo z nejakého okna. Kasíno v Enghiene, ktoré stálo oproti, na druhom brehu jazera, žiarilo všetkými svetlami, hoci už ubiehali posledné dni letnej sezóny. Medzi plávajúcimi mrakmi, ktoré rozháňal čerstvý prímorský vetrík čeriaci vodnú hladinu, sa objavilo niekoľko hviezd.

Arsène Lupin vyšiel z besiedky, kde vyfajčil jednu cigaretu, a vyklonil sa z móla:

„Grogard! Le Ballu!... Ste tam?“

Z oboch strán móla sa z bárok vynorili postavy a jedna z nich pritakala:

„Áno, šéfe.“

„Pripravte sa, už počujem nejaké auto. To budú Gilbert a Vaucheray.“

Prešiel záhradou, obišiel akýsi rozostavaný dom s lešením a pre istotu pootvoril dvierka, ktoré viedli na Okružnú triedu. Nemýlil sa. V zákrute sa objavili ostré svetlá a z veľkého otvoreného auta, ktoré pri nich zastalo, vyskočili dvaja muži v plášťoch, s vyhrnutými goliermi a so šiltovkami narazenými do čela.

Boli to Gilbert a Vaucheray. Gilbert, asi dvadsať- či dvadsaťdvaročný mládenec so sympatickou tvárou, štíhlejší, no mocnej postavy, a Vaucheray, pomešší, so šedivejúcimi vlasmi a s chrobne sinavou tvárou.

„Tak čo, videli ste pána poslanca?“ spýtal sa Lupin.

„Áno, šéfe,“ odpovedal Gilbert, „zazreli sme ho, keď nasadal do parížskeho vlaku o sedem štyridsať. Presne podľa informácií, ktoré sme dostali.“

„Tak ideme?“

„Áno! Vila Marie-Thérèse je voľná, čaká už len na nás!“

Lupin sa obrátil k šoférovi, ktorý ešte stále sedel za volantom:

„Tu nemôžeš zostať, niekto by si ťa mohol všimnúť. Vráť sa presne o pol desiatej. A nemeškaj, aby sme stihli všetko naložiť do auta! Pravda, ak nám do toho niečo nepríde...“

„A prečo by nám do toho malo niečo prísť?“ ozval sa Gilbert.

Auto medzitým odišlo a Lupin, ktorý sa v sprievode svojich nových spoločníkov vydal na cestu, mu odpovedal:

„Pýtaš sa prečo? Pretože som túto akciu nepripravoval ja osobne. A keď to nie som ja, tak tomu dôverujem len tak napolu...“

„Ale, šéfko, veď už s vami pracujem tri roky. Už som od vás čo-to pochytil.“

„Áno, áno, chlapče,“ povedal Lupin, „čo-to si pochytil. Ale len čo-to. A práve preto sa bojím, aby si sa nesehol. Tak sadaj do bárky! A ty, Vaucheray, do tej druhej! A zaberte! No veslujte tak ticho, ako sa len dá!“

Ďalší dvaja veslári Grogard a Le Ballu zamierili na opačnú stranu, trochu viac naľavo od kasína. Cestou stretli jeden voľne plávajúci čln, v ktorom sa objímala dvojica mladých ľu-

dí. A o trochu ďalej väčšiu bárku, z ktorej sa ozýval ohlušujúci spev. To bolo všetko.

Lupin sa naklonil k svojmu mladému partnerovi a stíšeným hlasom vyzvedal:

„Povedz mi, Gilbert, kto nachystal túto akciu, ty alebo Vaucheray?“

„Namojveru, ani neviem. Už sa s ním o tom rozprávame celé týždne.“

„Ja mu totiž veľmi nedôverujem... Je to bezcharakterný chlap. Pýtam sa sám seba, prečo som sa ho ešte nezbavil.“

„Ale, šéfe...“

„Ale áno! Je to nebezpečný chlapík. A to ešte nerátam, čo všetko má na svedomí!“

Na chvíľu sa odmlčal a zmenil tému:

„Takže si si istý, že si videl poslanca Daubrecqa odchádzať?“

„Na vlastné oči, šéfe.“

„A vieš naisto, že má nejakú schôdzku v Paríži?“

„Ide do divadla.“

„No dobre, ale jeho služobníctvo zostalo vo vile, nie?“

„Nie, nie. Kuchárke dal voľno a komorník Leonard, ktorému Daubrecq plne dôveruje, ho má čakať po predstavení pred divadlom. Nemôžu tu byť skôr ako pred jednou hodinou v noci.“

Lupin si zamrmlal pod nos:

„Je to priveľmi jednoduché. Nebude to bohvieaká zábava!“

Pripravili sa do malej zátoky, z ktorej vychádzali kamenné schody kryté strieškou. Lupin usúdil, že nábytok sa tade bude dať poľahky poznášať.

Zrazu sa zarazil a zastal.

„No toto! Vo vile sú ešte nejakí ľudia... Pozrite, svieti sa tam.“

„To bude plynový horák, šéfe. To svetlo sa nehýbe.“

Grognard zostal pri bárkach a mal byť v strehu, zatiaľ čo druhý veslár, Le Ballu, sa pobral strážiť bránu, ktorá viedla na Okružnú triedu. Lupin a Vaucheray s Gilbertom zatiaľ liezli v podvečer-
nom šere k terase pred vilou. Gilbert na ňu vyliezol ako prvý. Poslepiačky šmátral a napokon sa mu podarilo strčiť kľúč do zámky. Potom odsunul bezpečnostnú zástrčku. Otvoril jedno krídlo dverí a uvoľnil priechod pre zostávajúcich dvoch mužov.

Vo vestibule svetielkoval plameň horáka.

„Tak vidíte, šéfe!“ triumfoval Gilbert.

„Áno, áno, vidím,“ prisvedčil Lupin tichým hlasom, „no zdá sa mi, že to svetlo, čo sme videli, neprichádzalo odtiaľto.“

„Tak odkiaľ?“

„To veru neviem. A ten salón je niekde tu?“

„Nie,“ odpovedal Gilbert, ktorý sa už nebál rozprávať hlasnejšie. „Nie, ten chlap z opatrnosti všetko uložil na prvé poschodie. Do svojej spálne a príľahlých izieb.“

„A kde je schodište?“

„Tam napravo, za závesom.“

Lupin zamieril k závesu a už ho chcel odhrnúť, keď sa zrazu, asi štyri kroky naľavo od neho, otvorili dvere a objavila sa v nich hlava. Hlava mŕtvolne bledého človeka s vydesenými očami.

„Pomoc! Chcú ma zavraždiť!“ začal vrieskať a rýchlo sa stiahol späť do miestnosti.

„To je Leonard, poslancov komorník!“ skríkol Gilbert.

„Ak bude robiť problémy, odbachnem ho!“ zahrmel Vaucheray.

„Ty sa drž skrátka, Vaucheray, rozumieš?!“ prikázal Lupin a rozbehol sa za komorníkom.

Prebehol najprv jedálňou, v ktorej bola ešte nedojedená večera a fľaša vína, a v priľahlej komore dostihol Leonarda, ktorý sa márne pokúšal otvoriť okno.

„Nehýb sa, ty chytrák! A nijaké hlúposti!... Och, ty beštia!“

Lupin sa vrhol na zem, vidiac, že Leonard zdvihol ruku a mieri na neho. V pološere komory zaduneli tri výstrely. Starý sluha sa vzápätí zapotácal, lebo mu ležiaci Lupin stihol podraziť nohy. Vytrhol mu z ruky revolver a zovrel mu hrdlo.

„Prekliata beštia!“ zahundral. „Nechýbalo veľa a odstrelil by mi hlavu... Vaucheray, spýtaj mi toho džentlmena!“

Vreckovou lampkou posvietil sluhovi do tváre a výsmešne sa uškrnul:

„Na ten ksicht sa nedá pozeráť. Ty asi nemáš veľmi čisté svedomie, čo, Leonard? Ako by si inak mohol byť poskokom poslanca Daubrecqa... Vaucheray, už si hotový? Nechcel by som tu zapustiť korene!“

„Nič nám už nehrozí, šéfe!“ ozval sa Gilbert.

„Naozaj? A čo tie výstrely? To muselo byť počuť široko-ďaleko!“

„To určite nie!“

„Nechajme to tak! Teraz musíme rýchlo konať. Vaucheray, vezmi lampu a poďme hore!“

Lupin schmatol Gilberta za ruku a vliekol ho na prvé poschodie:

„Ty hlupák! Takto si si všetko pozisťoval? To je teda akcia! Nie nadarmo som bol na pochybách.“

„Šéfe, ako som mohol vedieť, že sluha zmení názor a vráti sa sem povečerať?“

„Človek musí vedieť všetko, keď má tú česť byť lupičom a okrádať ľudí!“

Medzitým vyšli na prvé poschodie.

„Fíha!“ zvolal Lupin. „Gilbert a Vaucheray, zostaňte so mnou. Viem, že v tomto ste machri!“

Pohľad na historický nábytok Lupina upokojil a začal prehliadku s pocitom zadostučinenia. Ako vášnivý milovník umenia, ktorý si môže dopriať zopár umeleckých skvostov.

„Bisťu! Veľa tu toho nie je, ale samé fajnové kúsky! Ten zástupca ľudu má celkom dobrý vkus. Štyri kreslá od Aubussona... Sekretár, ktorý, stavím sa, podpísali samotní majstri Percier a Fontaine... A jeden pravý Fragonard a jeden falošný Nattier, ktorého by nejaký americký miliardár odkúpil aj v nedokončenom stave. Slovom, bohatstvo! A pritom niektorí frfloši tvrdia, že už nemožno nájsť nič autentické. Hlupáci! Nech to robia tak ako ja! Nech hľadajú!“

Gilbert a Vaucheray začali systematicky, rad za radom odnášať tie najrozmernejšie kusy nábytku. Za necelú polhodinu bola prvá bárka naplnená. Dohodli sa, že Grogard a Le Ballu s ňou odídu ako prví a nábytok začnú prekladať do auta.

Lupin dozeral na nakladanie až do ich odchodu. Keď sa vrátil k vile a vchádzal do predsieni, zazdalo sa mu, že počuje nejaké hlasy prichádzajúce z komory. Nazrel dnu. Leonard tam bol sám, s rukami zviazanými za chrbtom.

„To si ty hundreš, pánsky lokaj? Neznepokojuj sa! Už sme takmer hotoví. No ak začneš nahlas kričať, budeme musieť urobiť prísnejšie opatrenia. Čo tak veľkú hrušku do papuľky, há? Máš rád hrušky?“

Na schodišti znova začul nejaký hovor. Keď nastražil uši, už rozoznával zvuky slov, ktoré – o tom bol presvedčený – prichádzali z komory.

„Pomoc! Chcú ma zavraždiť!... Pomoc! Zabijú ma, privolajte políciu!“

„Namojdušu, ten chlap už načisto zošalel! Takto molestovať policajtov o deviatej večer, to sa predsa nepatrí!“ zamrmľal Lupin.

Znovu sa dali do práce. No trvalo to dlhšie, než si myslel, lebo Vaucheray a Gilbert sa pri vyberaní jednotlivých kusov tak dlho rozhodovali, až ho to vyvádzať z miery. A s každým kúskom sa babrali tak dlho, že nakoniec už stratil trpezlivosť.

„To stačí, končíme! Pre niekoľko ležiakov nebudeme riskovať celú akciu. Auto tam nemôže tak dlho stáť. Odchádzam...“

Lupin začal schádzať k vode, k bárkam. No Gilbert ho na schodoch zadržal.

„Počúvajte, šéfe. Ešte sa tam musíme vrátiť... Na takých päť minút, nie viac.“

„A načo, dočerta?“

„No, keď sme sa vtedy informovali, spomínali nám aj nejakú starú relikviu... Vraj niečo úžasné!“

„No a?“

„Nemohli sme ju nájsť. A ja si myslím, že bude v tej komore. Je tam taká vstavaná skriňa s masívnou zámkou. Nemali by sme to nechať len tak!“

Gilbert sa pustil po schodoch nahor k terase. Vaucheray sa vydal za ním.

„Dávam vám desať minút, ani o minútku viac!“ volal za nimi Lupin. „Ja o desať minút padám!“

No desať minút uplynulo a on stále čakal. Pozrel sa na hodinky.

„Už je štvrt' na desať! To je šialenstvo!“

Uvedomil si, že Gilbert a Vaucheray sa počas celej operácie správali akosi čudne. Držali sa stále jeden pri druhom a zdalo sa mu, že sa navzájom strážia. *O čo tu asi ide?* Znepokojilo ho to.

Opatrne, tak aby ho nebolo počuť, sa vydal za nimi hore do vily. Z diaľky, od Enghieny, k nemu doliehali nejaké hlasy. A ozývali sa čoraz bližšie...

Zrazu však zaznel výstrel a za ním bolestivé skuvíňanie. Obišiel dom, vyšiel na terasu, otvoril vchodové dvere a vrhol sa k dverám jedálne.

„Dopekla! Čo to tu vy dvaja stvárate?“

Gilbert a Vaucheray sa kľbčili na zemi a revali. Oblečenie mali postriekané krvou. Lupin k nim priskočil, ale Gilbert už medzitým uzemnil svojho spoločníka a vytrhol mu z ruky akýsi predmet, ktorý Lupin nestačil identifikovať. Vaucheray, ktorý mal postrelené rameno a stratil veľa krvi, napokon upadol do bezvedomia.

„Kto ho zranil? Ty, Gilbert?“ spýtal sa rozzúrený Lupin.

„Nie... Bol to Leonard.“

„Leonard? Ten bol predsa spútaný.“

„Uvoľnil si putá a zmocnil sa pištole.“

„Ten darebák! A kde je?“

Lupin vzal lampu a vošiel do komory.

Na zemi ležal sluha s prekríženými rukami a sinavou tvárou. Z krku mu trčal zabodnutý nôž a z úst mu vytekal krvavý pramienok.

„No zbohom!“ skonštatoval Lupin, keď ho prezrel. „Je mŕtvy!“

„Čože? Naozaj je mŕtvy?“ ozval sa Gilbert roztraseným hlasom.

„Veď ti to vravím... Je mŕtvy!“

Gilbertovi sa ešte väčšmi roztriasol hlas:

„To Vaucheray... bo-bodol ho Vaucheray.“

Lupin, červený od zlosti, ho zovrel rukami.

„Bol to Vaucheray, ale aj ty, naničhodník, keďže si tam bol a nezabránil si mu v tom. Krv! Plno krvi! Viete dobre, že to

neznášam, že som proti tomu. Radšej sa dať zabiť ako toto!... No čo už, tým horšie pre vás, bitkári. Čo ste si navarili, to si aj zjete! A nebude to zadarmo!“

Pohľad na mŕtvolu ním otriasol. Schmatol Gilberta a zúrivo ním kmásal.

„Prečo, prečo ho Vaucheray vlastne zabil?“

„Vaucheray ho chcel prehľadať a vziať mu ten kľúč od vstavanej skrine. A všimol si, že Leonard už má uvoľnené ruky. Naľakal sa... a bodol ho.“

„A čo ten výstrel?“

„To bol Leonard... mal v ruke zbraň. A skôr než skonol, ešte stihol namieriť.“

„A kľúč od vstavanej skrine?“

„Vzal si ho Vaucheray.“

„Otvoril ju a našiel to?“

„Áno.“

„A ty si mu to chcel vziať, čo? Bola to tá relikvia? Nie, nie, bolo to niečo menšie... Čo to bolo, vrav!“

Podľa toho, ako sa Gilbert zatváril, Lupin usúdil, že sa odpovede nedomočká. S výhražným gestom mu dôrazne pripomenul:

„Budeš mi to musieť povedať, chlapče! Ja to z teba dostanem, tak či tak! Na to môžeš vziať jed! Teraz sa však musíme čo najskôr vypariť! Poď, pomôž mi, odnesieme Vaucheraya do loďky...“

Pobrali sa do jedálne a Gilbert sa už nakláňal nad raneného, keď ho Lupin zrazu zadržal:

„Počuješ?“

Prekvapene sa na seba pozreli. V komore niekto rozprával... Bol to veľmi tichý hlas, zvláštny, akoby prichádzal z veľkej diaľky. A pritom, ako sa o tom hneď presvedčili, v miestnosti okrem mŕtveho nikto nebol.

A hlas sa ozýval znova a znova, raz kriklavý, ostrý, raz pritlmený, trasľavý... Nezrozumiteľné slová... prerušované slabiky... Bolo to desivé.

Lupin cítil, ako mu čelo pokrýva pot. Čo to len môže byť? Ten záhadný hlas prichádzal akoby zo záhrobia...

Lupin sa naklonil k mŕtvemu. Hlas sa chvíľami ozýval, chvíľami mĺkol.

„Je tu málo svetla,“ povedal Gilbertovi. „Daj to tienidlo z lampy dole!“

Trochu sa chvel a nebol schopný ovládnuť narastajúcu nervozitu. A trochu sa aj bál toho, čo všetko by to mohlo byť. Znova začal načúvať. Zdalo sa mu, že ten zvuk vychádza priamo z mŕtveho, hoci telom nepohol nijaký zášklb a skrvavené ústa mal stále privreté.

„Šéfe,“ zaskuvíňal Gilbert, „ja mám strach!“

Zvuky neustávali, ozýval sa akýsi huhňavý šepot.

Lupin sa zrazu rozosmial a rýchlo odtiahol mŕtvolu.

„No výborne!“ povedal, keď uvidel na zemi kovovo sa lesknúci predmet. „Konečne som na to prišiel... Ale mi to trvalo!“

Na mieste, ktoré odhalil, ležala kovová koncovka telefonickeho prístroja. Lupin si ju priložil k uchu. V tej chvíli sa znova ozvali zvuky, ale tentoraz to boli rôznorodé hlasy viacerých ľudí, ktorí si navzájom volali:

Ste tam?... Neodpovedá... To je strašné... Zrejme ho zabili... Ste tam?... Odvahu... Už vám posielame pomoc... policajtov... vojakov...

„Došľaka!“ ulľavil si Lupin a odhodil slúchadlo.

V hrozivej vízii sa mu zrazu ukázala skutočná pravda. Leonardovi, ktorého dosť tuho nespútali, sa podarilo vstať a zavolať o pomoc do telefónnej ústredne kasína v Enghiene.

A spomenul si na zvuky, ktoré začul už v záhrade, keď prichádzali. Bolo to iba pred niekoľkými minútami, štyrmi či piatimi.

„Polícia! Zachráň sa, kto môžeš!“ zavelil, rútiac sa cez jedáleň von.

„A čo Vaucheray?“ pripomenul mu Gilbert.

„Tak mu treba!“

Vaucheray, ktorý sa, medzitým prebral, ho začal prosiť:

„Šéfe, predsa ma tu nenecháte?“

Lupin zastal a napriek nebezpečenstvu, ktoré im hrozilo, začal s Gilbertovou pomocou zdvíhať raneného zo zeme. Avšak vonku už nastal ruch a zhon.

„Neskoro!“ skonštatoval Lupin.

V tej chvíli už údery otriasali vchodovými dvermi, ktoré viedli na zadnú terasu vily. Rozbehol sa opačne, k dverám prednej terasy. No muži už obklúčili celý dom a valili sa dnu. *Ako sa dostať k bárkam a ujsť v tej nepriateľskej palbe?*

Lupin zatvoril dvere a zasunul zástrčku.

„Sme obklúčení... Sme v keli... Sme stratení...“ skuvíňal Gilbert.

„Mlč!“ okríkol ho Lupin. „Už ani slovo. Ani sa nepohni!“

On sám nestrácal hlavu a v tvári sa mu zračil absolútny pokoj. Bol to postoj človeka, ktorý sa ocitne v chúlостivej situácii a dopraje si čas preskúmať ju najprv zo všetkých uhlov. Nachádzal sa v jednom z tých okamihov, ktoré nazýval „vrcholné minúty života“, jediné minúty, ktoré stoja za to a dávajú životu zmysel. A najvyššiu cenu!

V takýchto prípadoch, nech bolo nebezpečenstvo akokoľvek veľké, Lupin vždy začal rátať: „jeden... dva... tri... štyri... päť... šesť...“, až kým sa mu divoký tlkot srdca neupokojil. A až vtedy

začal rozmýšľať, jasnozrivo, koncepčne, so zreteľom na všetky zložky problému, ktorému bude musieť čeliť. Predvídal všetko, čo by sa mohlo stať, pripúšťal si všetky komplikácie. A nakon sa rozhodol, logicky a dôveryhodne!

A tak, po niekoľkých sekundách, zatiaľ čo tí vonku búchali na dvere a pakľúčmi otvárali zámky, Lupin pokojne vyzval svojho spoločníka:

„Pod' za mnou!“

Vošiel do salóna, zľahka pootvoril na okne obe krídla a odsunul drevenú okenicu. Vonku uvideli ľudí pobehujúcich hore-dole a bolo im jasné, že tade sa už nebude dať ujsť. Lupin sa teda vyklonil a udychčaným hlasom z plného hrdla zvolal:

„Tade, tade!... Pomôžte!... Už ich mám. Tadeto!“

Vytiahol svoj revolver a dvakrát vystrelil do korún strovmov. Potom sa vrátil na miesto, kde ležal Vaucheray, naklonil sa k nemu a zamachlil si tvár krvou z jeho rany. Nakoniec sa obrátil ku Gilbertovi, brutálne ho schmatol za plecía a zvalil na zem.

„Čo to robíte, šéfe? To je teda nápad!“

„Nechaj ma konať!“ nariadil Lupin veliteľským tónom. „Ak ma počúvneš, dostanem vás z väzenia. Na to však musím zostať na slobode!“

Pod otvoreným oknom bolo rušno, ozývali sa výkriky.

„Tadeto,“ zakričal znova. „Mám ich! Pomôžte!“

A potom Gilbertovi pokojným hlasom povedal:

„Dobre porozmýšľaj... Je tu ešte niečo, čo mi potrebuješ povedať? Niečo, čo by nám mohlo byť užitočné?“

Gilbert sa celý čas zúrivo trhal. Bol priveľmi rozrušený na to, aby porozumel Lupinovmu plánu. Prezieravejší Vaucheray sa len výsmešne uškŕňal:

„Počúvni šéfa, ty idiot! Ide o to, aby sa šéf dostal z klepca, chápeš?“

Zrazu Lupinovi prišiel na um predmet, ktorý Gilbert odobral ranenému druhovi a mal ho vo vrecku. Tentoraz sa ho chcel zmocniť on. Gilbert sa však ubránil.

Lupin ho znova uzemnil. No zrazu, keďže sa v otvorenom okne objavili dvaja muži, sa Gilbert poddal a odovzdal predmet Lupinovi, ktorý si ho vopchal do vrecka bez toho, aby sa naň pozrel.

Gilbert ešte stačil zašepkať:

„Tu to máte, šéfko. Neskôr vám vysvetlím... Môžete si byť istý, že...“

Nemal čas dokončiť. Dvaja policajti a ďalší, čo za nimi išli, ako aj vojaci, ktorí prenikali dnu všetkými možnými otvormi, prichádzali Lupinovi na pomoc.

Gilberta okamžite zadržali a pevne spúтали. Lupin sa zdvihol zo zeme:

„Dobre mu tak!“ povedal. „S tým potvorským chlapíkom som sa poriadne natrápil. Toho druhého som poranil, ale tento tu...“

V tom zhone sa ho policajný komisár opýtal:

„Videli ste tu niekde sluhu? Nezabili ho?“

„Neviem,“ odvetil Lupin.

„Akože to nevíete?“ čudoval sa komisár.

„Prišiel som z Enghienu s vami, keď som sa dozvedel o tej vražde. Ibaže kým vy ste obchádzali dom zľava, ja som ho obišiel sprava. Zbadal som, že jedno okienko je otvorené. Vošiel som tam vo chvíli, keď sa tí dvaja banditi chystali zísť dole. Vystrelil som na tohto tu,“ ukázal na Vaucheraya, „a schmatol som jeho kamaráta.“

Ako by ho mohol niekto podozrievať? Bol celý od krvi. Bol to on, kto im vydal sluhových vrahov. Desať osôb mohlo vidieť, ako sa skončil jeho hrdinský zápas. Ostatne, komu by v tom obrovskom zhone prišlo na um čo len na chvíľu zapochybovať o Lupinovom svedectve?

Každý sa kdesi hnal. Rozbiehali sa na všetky strany, hore aj dole, až do samotných pivníc. Jeden druhého sa vypytovali. A všetci kričali. Nikomu ani na um neprišlo overiť si Lupinovu výpoveď.

Keď však v komore objavili mŕtveho, komisár si uvedomil svoju zodpovednosť. Strážam pri bráne vydal rozkaz nikoho nepúšťať dnu ani von. A bez meškania sa dal do vyšetrovania.

Vaucheray udal svoje meno. Gilbert to odmietol pod zámenkou, že bude hovoriť len v prítomnosti advokáta. Rozprávali rozvláčne, jeden cez druhého, a trepali dve na tri. Bolo zjavné, že obaja si chcú nakloniť komisárovu priazeň. Keď sa komisár napokon obrátil k Lupinovi s úmyslom dovolať sa jeho svedectva, zistil, že neznámy tam už nie je.

V tej chvíli ešte nebol na pochybách, a tak prikázal jednému zo svojich mužov:

„Povedzte tomu pánovi, že mu chcem položiť zopár otázok.“

„Toho pána“ však márne hľadali. Vyvolávali jeho meno, ale nikto sa neozval.

V tej chvíli pribehol jeden vojak so správou, že „ten pán“ nasadol do bárky a vesloval, čo mu sily stačili.

Komisár sa pozrel na Gilberta a pochopil, že sa dal napáliť.

„Zatknite ho!“ zreval. „Strieľajte, je to ich komplic!“

Vybehol von, nasledovaný dvoma policajtmi, zatiaľ čo ostatní zostali pri zadržaných. Z brehu jazera, vo vzdialenosti asi sto metrov, zbadal v loďke stojaceho muža, ktorý mu na rozlúčku mával klobúkom.